

Бојан М. Марковић¹

Универзитет у Београду, Факултет за образовање учитеља и васпитача

ШТА АКО ЈЕ ПОТРАГА ЗА ИДЕНТИТЕТОМ ИГРА? СКРИВЕНИ ИНТЕРПРЕТАТИВНИ АСПЕКТИ ПРИЧА ЗА ДЕЦУ ДЕЈАНА АЛЕКСИЋА

Сажетак: Рад се бави до сада недовољно истакнутим аспектима прича за децу Дејана Алексића у којима се на посредан начин обрађују теме које се тичу идентитета. Ови аспекти су посебно интерпретативно осветљени у књигама прича *Мало-мало ђа слон*, *Која се њиче како живе њиче*, *Прича о доброј меџи*. Откривање поступака скривања теме „потраге за идентитетима” отежано је једноставном чињеницом да аутор у већини прича за ликове не бира децу, за коју би се на хоризонту очекивања могла развијати приповедна ситуација у којој она доживљавају нова искуства и под налетом таквих тренутака опредељују се за овај или онај идентитет, постајући малим човеком. Његови ентитети (јер често то и нису субјекти, односно ликови) сведоче о идентитетској трансформацији како би пронашли своју нову сврху. Огледалска игра фикционалног и нефикционалног света, а она је неприкосновено важна у овим причама јер у њима не постоји дихотомија између живота и фикције, представља услов алегоријског, односно параболичног или, у општијем смислу, *њренесеног* читања Алексићевих прича као прича о потрази за идентитетом. Алексићеве приче се залажу за флексибилан и виталистички схваћен идентитет, онај који остаје веран суштини, али и прилагођен околностима, без драматичности, патетике и поништавања себе, апсолутно оптимистичан без обзира на све.

Кључне речи: кратка проза за децу Дејана Алексића, *Мало-мало ђа слон*, *Која се њиче како живе њиче*, идентитет, поезика игре

Дејан Алексић је у краткој прози за децу несумњиво приволео и у много чему на савремен начин одуховио принцип игре, а с обзиром на то да је већ примећено да ауторова игра није сама себи циљ (Љуштановић 2014: 509; Вељковић Мекић 2023: 287–290), подстакнути смо да се запитамо докле сеже бескрајна језичка и смисаона књижевна игра и њена афирмација.

¹ bojan.markovic@uf.bg.ac.rs

Збирка прича *Мало-мало ђа слон* има духовит и буквализован наслов који као да је именovalo дете упитано: *чеђа све има у ђој књиђи?* Тематско-мотивска окосница полази од имагинативних фигура јунака слонова. Реч је о непрестаној језичкој и приповедачкој игри која има за циљ да се у дугом тражењу и кроз тобожње „забуне” одвија трагање за идентитетом субјекта који одраста, чак и у причама у којима, на духовит начин треба приметити, никакву улогу не играју слонови. Овај закључак може бити необичан и интерпретаторски неупадљив, али кроз примере из самих прича евидентан. Откривање поступака скривања теме „потраге за идентитетима” отежано је једноставном чињеницом да аутор у већини прича за ликове не бира децу, за коју би се на хоризонту очекивања могла развијати приповедна ситуација у којој она доживљавају нова искуства и под налетом таквих тренутака се опредељују за овај или онај идентитет, постајући малим човеком. Истовремено, у причама ове збирке, награђене престижном наградом која носи име знаменитог Душана Радовића (в. Опачић 2022), у средишту читалачке пажње, и према суштинској окренутости духу детета коме се обраћа, идеја о тражењу идентитета има вредност ненаметљивог сашаптавања, стога поступци који томе служе нису превасходно осмишљени као полигони за играње одраслих тумача књижевности за децу, већ имају дубљи смисао и за саме примарне младе читаоце.

Најумешнија и радовићевски најпродуховљенија прича² „Слон из ципеле” је на иницијалном месту збирке и говори о слону који се уселио у једну ципелу. Очуђујућа је претпоставка, посебно за младог читаоца, да толика животиња може да настани ципелу, међутим, тек ако се у питање доведе претпоставка слоновог идентитета, ствари ће постати (не)могуће: „Да је слон знао како је сувише велики за живот у ципели, сигурно не би ни улазио у њу” (Алексић 2021: 7). Утемељење идентитета, а оно увек почиње са идентификацијом „Ја сам...”, представља заправо прво место немогућности да се нешто учини. Међутим, превладавање немогућности из објективних, рођењем добијених ограничења могуће је тек у незнању о сопственим границама (у духу пошалице *Шта зна дете шта је ѿриса кила!*). Упркос свом спонтаном подвигу ког није ни свестан, од почетка бивајући слоном, јунак ове приче живео је слоновски, односно упражњавао је свој „слоновски” идентитет: „Унутра је имао кревет, малу каду за брчкање, урамљен портрет свог прадеде из Индије и радио који је увек јављао важне вести

2 Експлицитно аутопоетички, али и самим делом и његовим тумачењима, потврђено је Алексићево идентификовање са пуноснажном радовићевском линијом песника за децу (в. Полић 2020). Своје есејистички тексту о Радовићу, који осим што наглашава доминанте које су важне колико Радовићу толико и њему самом, Алексић насловљава „Велико игралиште смисла” (Алексић 2020: 77–81).

из света слонов” (Исто: 7). У причи се даље појављују жаба и скакавац, који би радо присвојили ципелу коју је први открио (и населио) слон, али будући да је „заузета”, они покушавају да му путем тобоже логичких аргумената оспоре право на њу. Жаба се позива на то шта слоновии могу а шта не, те, последично, то што је слон ушао у ципелу значи да он и није слон. Слонов одговор сведочи да је он свестан свог идентитета који се доводи у питање кроз „стереотипе” о слоновској величини: „Слон можда не зна да је превелик за становање у ципели, али сигурно зна ко је и *шћ*а је. Уосталом, и његов деда је био слон, а његов отац је, такође, био слон. Зато и он мора да буде слон, не може да буде скакавац” (Исто: 8; истакао Б. М.). Када дође скакавац да идентификује слона, он ће обрнутом логичком претпоставком о томе шта то не умеју да ураде скакавац и слон доказати да су они исто, односно скакавци. Исти аргументи скакавца о томе да се идентитет гради према ономе шта неко не може, на пример, „да зевнеш двапут одједном а да буде дупло?” (Исто: 9), постају слоновии противаргументи да је и скакавац заправо слон. Управо демагошки гласовии жабе и скакавца оличавају „оспораватеље” туђег идентитета, односно представљају мишљење по којем је могућ само један и непроменљив облик идентитета, онај који ограничава, спутава и због ког се треба одрећи права на оно што се осећа као себи припадајуће. У оваквим преиспитивањима у духу псеудологичне и алогичне аргументације путем замене идентитета и његових одлика одвија се збуњујућа, стога хуморна и забавна језичка игра. Чак и Радио Сурла извештава у апсурдним исказима пародирајући на тај начин језик мас-медија: „Свим слоновима даје се на знање да постоји веће и постоји мање. Кад је нешто мање од нечега што је веће, исте величине бити неће...” (Исто: 8). На крају приче дешава се још један обрт идентификације управо стога што слон није одустао од себе и своје „кућице која нема темељ, него *ћон*” (Исто: 10), односно није одустао од тога да покаже ко је заправо он. Скакавцу се допала идеја да и он буде слон, видевши у томе небројене предности, па је, привучен слоновим држањем, прогласио и себе за слона. Узалуд је жаба крекетала осуђујући таква опредељења, јер је она једина остала присталица ригидних ставова о томе ко шта може бити.

Прича „Канделабер и клупа” говори о нераскидивој вези једног старинског канделабра и клупе, с једне стране, и пса Крокија, с друге. Када нови лампиони и клупе замене овај старински пар у духу савремене урбанизације – „Дошли су камиони, багери, дизалице и друга гвоздена чудовишта” (Исто: 39), пас ће жалостан отрчати на сметлиште да их пронађе. Тугу због изгубљеног канделабра и клупе надоместиће гест његовог власника, који налази пренамену овим предметима: од клупе је направљена кућица за пса, а на њеном крову је окачен

канделабр са раскошном светиљком: „Ноћу је Крокијев дом светлео као прави мали дворцац” (Исто: 41). И гвоздена светиљка и клупа су персонификоване, а њихова „смрт” и заборав су одбачени тако што су нашли ново лице, сврху и смисао. Као да се на крају ове приче у духу параболе понавља да оно што је остало непромењено јесте осуђено на пропаст. За читаоца ово значи афирмацију стваралачког принципа, идејности и наду да се у сталним променама себе може продужити смисао.

У оквиру библиотеке „Хајде да читамо”, чији је циљ подстицање дејчег читалачког самопоуздања, Дејан Алексић је објавио три кратке и повезане приче под насловом *Прича о доброј метли* (2010). Типично за аутора и уредника краљевачке „Повеље”, у овом делу је изнова остварен поступак предметизације и персонификације, при чему је главна јунакиња једна метла Марта, која је упуслена испред радње старог пекара Димитрија. Невоље настају када се и сама запита о сопственом положају у свету и ко је заправо она у границама сопственог света. Потајно чезне да једног дана полети, као вештичја метла, упозна фламингосе, али и помири у себи оно што јесте и што би могла да буде – локално и космополитско, појединачно и универзално. После непријатне пустоловине, где заврши на сметлишту, две ласте је претварају у гнездо за птиће, што управо сведочи о њеној идентитетској трансформацији како би пронашла нову сврху. Тек као таква моћи ће да испуни своју животну жељу – да са ластана полети ка југу.

У причи „Ремек-дело” ликови су персонификовани предмети: фломастер, оловка, шестар, лењир, гумица... Наранџасти фломастер жели немогуће: да нацрта „наранџасту коцкасту шљиву”, а с обзиром на то да она као таква не постоји, то уједно представља и лак и тежак задатак. Ова идеја би, сама по себи, већ била подстицајна за младог тумача, међутим, прича преноси и идеју да је важно како ствари видимо, не и какве су оне заиста. Једино ће очима оловке која је заљубљена у фломастер цртеж бити препознат онако како би и сам уметник, предмет заљубљености, желео.

У причи „88 слонова” тематизује се различитост перспективе сваке појединачне јединке, јер свака врста животиње у савани једну исту стазу којом се креће назива својом (стазом жирафа, стазом зебри, стазом гнуова, најзад – стазом слонова). У овој причи перспектива није обликована љубавном наклоношћу лика, већ страхом од надолazeћег крда од 88 слонова, па животињске врсте не могу ни да виде ни да именују ствари исто, стога је свако побегао својом стазом, за разлику од фломастера и оловке, чије заједништво обликује љубавна наклоност.

Мање скривена идеја о потрази за својим „ја” развијена је у „Причи о кутијици”. У породици знаменитих кутија, где свака има своју улогу и свака жели за кутијицу да наследи неку од њихових животних употребних улога, јунакиња ове приче ће пронаћи своју сврху, или ће сврха пронаћи њу. Кутијица неће постати место за одлагање слаткиша, накита, важних докумената, па чак ни играчка за кућног пса. Јунакиња ове приче персонификује осећања деце и младих који рано крећу да траже себе у друштву других, често не проналазећи одговарајуће место: „Кутија није волела расправе о сопственој будућности. Кад год би то почело, она се склањала у неки кутак да буде сама са собом, онако празна” (Исто: 56). Све је дошло на своје место када је Сања, девојчица од шест година, решила да у њој чува своје драгоцене цртеже, дакле, припала јој је најлепша улога од свих, а не оне улоге у животу које су јој ближни намењивали.

Занимљива је кратка прича „Златна рибица”, која излаже идеју да све што постоји мора бити измишљено. Тако је измишљена златна рибица, па и језеро и море у којима је плувала, измишљен је пецарош, али и чувена прича о рибару који је упецао златну рибицу. И ова сама прича је измишљена „кад чак ни ја нисам био измишљен” (Исто 2021: 59). У основи, не само да се приче измишљају већ, док се то чини, њима се измишљају и друге ствари, чак и људи који приче пишу или деца која их читају, па би се за тачан мото ове приче могло прихватити: *измишљање себе*.

Прича „Ако бисте ме питали” настаје на разради идеје о томе шта деца желе да постану када порасту, међутим, остварује се у фантастичном кључу о наранџастом слону који је освануо у приповедачевој соби. Кад је слон био мали, његова жеља је била да постане шаргарепа наранџасте боје, али се она остварила тек допола. Незадовољство сопственим идентитетом који лик добије када одрасте превладано је вишеструким изокретањем перспективе. Наиме, ако се жеља није остварила, треба је променити у складу са оним што се остварило како би она постала испуњена:

Догодило се чудо. Слон је остао исти, али му је мисао била наопачке. Сада је мислио да је наранџасти слон који је као мали био шаргарепа која је желела да постане наранџасти слон. И та жеља се остварила, зато је слон постао радостан и срећан и весео. Заувек. Ето, тако... (Исто 2021: 67)

Занимљиво би било осврнути се и на друге приче овог аутора и потражити у њима могуће доследности у погледу теме потраге за идентитетом ликова. Једна од поука која проистиче из уводне приче књиге *Која се тииче како живе љиче* гласи: „Не можемо да будемо баш увек оно што пожелимо. Важно је да смо

задовољни оним што јесмо и да се трудимо да будемо бољи” (Алексић 2013: 9). Тако су приче имале исти проблем, личиле су једна на другу, што јесте на метафикционалној равни поигравање са жанровским условљеностима бајки, односно фреквентности истих прозних мотива уметничке прозе, а на посредан начин се и поставља питање ауторске оригиналности. Понављање као услов постојања преиспитују две приче у разговору, обе незадовољне сопственом неогриналношћу: „Није лако бити прича која се не свиђа ником” (Исто: 15).

„Прича без краја” и „Крај без приче” морају осмислити себе, али према критеријумима оригиналности, оне не могу имати устаљене обрасце приповедања који се и у другим делима понављају. У афирмацији да се буде другачији, подстицај се треба тражити и у другим инстанцама познатим из теорије рецепције: „Писац је увек ту да помогне Причи, али Читалац је увек ту да помогне Писцу” (Исто: 78).

Доследно спроведен поступак се огледа у томе да

Приче преузимају готово све карактеристике живих бића [...], дакле, наративни елементи замењују своје функционалне прерогативе и приче постају један од својих саставних, структуралних елемената – јунака. Ова замена, може се рећи, функционише на метонимијском принципу, *totum pro parte*, по принципу замене целине једним њеним делом. (Марковић 2018: 286)

Овим поступком у средишту пажње је прича о лику, односно свођење приче на радњу. Сам флуидни идентитет лика-приче је сав у обликовању и промени. Као што се обликују ликови у „традиционалним” књижевним делима, а у стварности личности младих читалаца, тако и приче задобијају своја оживљена и персонална постојања, што сасвим припада постмодернистичким стратегијама метафикционалности (в. Марковић 2017). Метанаративност одређеног бројнијег круга Алексићевих прича подсећа да конструктивност дела у којем јунаци могу одлучивати о питањима своје судбине, а читалац може учествовати у обликовању јунака, истовремено освешћујући такве могућности и за стварног читаоца, оног који се налази са друге стране текста. Огледалска игра фикционалног и нефикционалног света, а она је неприкосновено важна у овим причама јер у њима „не постоји дихотомија између живота и фикције” (Марковић 2018: 295), представља услов алегоријског, односно параболичног или, у општијем смислу, *йренесеној* читања Алексићевих прича као прича о потрази за идентитом.

У пищевој раној књизи кратке прозе *Музика ѿражи уши* (2008) интерпункцијски знаци – тачка и упитник у причи „Упитник” (Алексић 2022: 52–54),

а цртица у „Причи о изгубљеној цртици” (Исто: 41–45) – постају јунаци приче. Каснија разрада овог приступа конструкцији (псеудо)ликова потврђује већ примећену Алексићеву стрпљиву и далекосежнију намеру да на сличан начин користи основне тематско-мотивске преокупације и поступке у целини свог приповедачког опуса за најмлађе.

Прича није нешто што је само по себи, нити пишчевом вољом, задато и непроменљиво. Конституисање прича, а затим и „постојање” у виду читалачког активирања, зависно је не само од писца већ и од самог читаоца. Тако поједине Алексићеве приче не умеју да заврше саме себе (Алексић 2013: 19). У причи „О једној размаженој причи” сама прича је јунак, носилац карактерне особине због које улази у расправу са својим писцем. Она на крају ипак схвата да јој вук, лик који је заступљен у самој причи, недостаје, иако се жалила на њега. Схвата да је он део њеног хабитуса и да упркос свему треба да прихвати себе: „Сад се кајем, али без вука ја као да не постојим, јер... ја сам ипак прича о том вуку, зар не? [...] Ту се прича страшно расплакала. Није могла да поднесе да не постоји” (Исто: 30). Одређена прича постоји упркос томе што ју је потребно *не наикисати*, као извесни вид нултог степена постојања, она црпе своју садржину из себе саме: „Седим дуго, све док не постанем сигуран да сам довољно не написао оно што желим да не напишем” (Исто: 40); „Хтео сам да је опет не напишем” (Исто : 41).

Текстови „Празна прича” и „Прича о рупи” на нов начин отварају могућ психолошки проблем појединца. *Празна прича*, устаљени фразеологизам, у истоименој Алексићевој причи је буквализован до те мере да прича представља ентитет који одувек „болује” од немања идентитета, односно недостаје јој садржај који би је испунио: „’Добро’, рече напоследку он [доктор]. Ствар је јасна. Мораћемо нечим да Вас испунимо. Каква прича желите да будете?” (Исто: 44). Имплицитно се отвара становиште по ком је немогуће бити срећан и испуњен без садржаја и идентитетске разлике, но ипак се такав недостатак може решити управо сопственим и неограниченим избором онога што желимо постати, што „Празна прича” својим благотворним крајем и поручује. У „Причи о рупи” позивањем на читалачко саосећање указује се на проблем: „А уопште није пријатно када откријете да нисте нешто што сте мислили да јесте” (Исто: 47). Међутим, писац даје инвентивно решење за проблеме о сопству на које прича као јунак наилази. Читалац је на имплицитном нивоу подстакнут да у позитивном духу приступи размишљању о себи и свом месту у свету, све време заигран у хумористичном и благоиронијском расположењу.

Јунак Алексићевих прича је и сам Читалац, као и приповедач који је Писац. Будући да писац, дело и читалац испуњавају простор наместо конвенционалних

ликова који би били људи, односно дечаци или девојчице приче, кратка проза Дејана Алексића говори о одрастању тек на један посредан начин, док у само средиште свог приповедања ставља поигравање се самом суштином детињства, а то је игралико, језичко и мисаоно истраживање. Имплицитних порука и идеја има, и оне су пренете на носиоце приче: апстрактније (писац, дело, читалац) и конкретније (животиње и предмети).

Асоцијативни, дигресивни и алузивни приповедни низ у ком доминирају различите појаве засноване на оним у стварном свету прате алузије и екстрадијегетички приповедачеви коментари. Ипак, налази се начин да се диспартне епизоде држе на окуп, а у средишту читалачке пажње остаје неоптерећујућа игра, која треба да се следи и да се у њој интерактивно саучествује. Успешно вођење одаје лакоћу приповедања, а не постоји ни простор за разраду тежих тема о идентитету са којима се дете, могуће, суочава. Од њих се и не бежи, али се оне најчешће успутно помињу или се хумором превладавају, остављајући читаоца у добром расположењу.

ЗАКЉУЧАК

Навикнути на познату и непрестану Алексићеву језичку и приповедну игру, која својом наднаравном сврхом закупа сваког знатижељног и духовитошћу оплемењеног младог читаоца, превиђа се једна од централних идејних окосница ове књижевности. Наиме, игра на којој се заснива и од које почиње приповедање прича Дејана Алексића оставља у другом и мање упадљивом плану метафорички и алегоријски развијене слојеве значења који сведоче о трансформацији идентитета субјекта који одраста.

Откривање поступака скривања теме „потраге за идентитетима” отежано је у оним причама у којима се више и успелије потенцира игра и поступци који доприносе играликошћу са приповедачким поступцима, другим речима – у оним најуспелијим причама. Један од таквих поступака свакако је чињеница да аутор у већини прича не бира за ликове децу. Његови ентитети (јер често то и нису субјекти, односно ликови) сведоче идентитетску трансформацију како би пронашли своју нову сврху. У тој трансформацији постаје важно како ствари видимо, не и какве су оне заиста. Алексићеве приче се залажу за флексибилан и виталистички схваћен идентитет, онај који остаје веран суштини, али и прилагођен околностима, без драматичности, патетике и поништавања себе, апсолутно оптимистичан без обзира на све. Одређени бројнији круг Алексићевих прича се заснива на посмодернистичкој метанаративности, те у

њима јунаци могу одлучивати о питањима свог идентитета, његовог облика постојања или укидања. Читаоцу је дата непосредна улога да учествује у обликовању јунака. Млади читалац посредно гради и разграђује оне чиниоце свог личног идентитета који му се у контакту са књижевним текстом чине више или мање доличним.

ИЗВОРИ

- Алексић 2022: Д. Алексић, *Музика љиражи уши*, Београд: Креативни центар.
Алексић 2021: Д. Алексић, *Мало-мало ђа слон*, Краљево: Имам идеју.
Алексић 2013: Д. Алексић, *Која се љиче како живе љиче*, Београд: Креативни центар.
Алексић 2010: Д. Алексић, *Прича о доброј мејли*, Београд: Креативни центар.

ЛИТЕРАТУРА

- Алексић 2020: Д. Алексић, Велико игралиште смисла, у: М. Пантић (ред.), *Пошљивањом Душану Радовићу*, Београд: Библиотека града Београда, 77–81.
Вељковић Мекић 2023: Ј. Вељковић Мекић, Поетика игре: савремене приче за децу Игора Коларова, Уроша Петровића и Дејана Алексића, у: Ј. Стаматовић (ред.), *Савремено љредшколско васљивљање и образовање – љенденције, изазови и мољћносљи*, Ужице: Педагошки факултет Универзитета у Краљувцу, 283–292.
Љуштановић 2014: Ј. Љуштановић, Прича и причање као игра у кратким причама за децу Душана Радовића и Дејана Алексић, у: В. Јовановић, Т. Росић (ред.), *Књижевносљи за децу у науци и насљави – зборник радова са научној скуља*, Јагодина: Факултет педагошких наука Универзитета у Краљувцу, 501–511.
Марковић 2016: А. Марковић, Метафикција у делу „Кога се тиче како живе приче” Дејана Алексића, Нови Сад: Детињство, XLI/4, 22–33. <<https://zmajevedecjeigre.org.rs/wp-content/uploads/2019/12/Detinjstvo-4-2016..pdf>>. 3. 2. 2025.
Марковић 2017: А. Марковић, Технике и стратегије прозне самосвести у причама Дејана Алексића и Весне Видојевић-Ѓајовић, у: В. Јовановић, Б. Илић (ред.), *Књижевносљи за децу у науци и насљави – зборник са научној скуља*, Јагодина: Факултет педагошких наука Универзитета у Краљувцу, 285–297.
Опачић 2022: З. Опачић, *Вечно гечашљиво и верносљи чуду*, Београд: Књижевни магазин, XXII/227–228, 62–64. <<https://www.skd.rs/wp-content/uploads/biblioteka/KM-227-228Net.pdf>>. 3. 2. 2025.
Полић 2020: С. Полић, *Обнова жанра у срљској књижевносљи 21. века – љоеме Дејана Алексића*, Нови Сад: Детињство, XLVI/2, 47–58. <<https://zmajevedecjeigre.org.rs/wp-content/uploads/2020/06/Detinjstvo2-20.pdf>>. 3. 2. 2025.

Bojan M. Marković

WHAT IF THE SEARCH FOR IDENTITY IS A GAME?
THE HIDDEN INTERPRETIVE ASPECTS OF STORIES FOR CHILDREN BY
DEJAN ALEKSIĆ

Summary

The paper deals with the aspects of children's stories by Dejan Aleksić that have not been highlighted so far, in which topics related to identity are dealt with in an indirect way. These aspects are especially interpretatively illuminated in the story books *Little by Little, Elephant* [*Malo-malo pa slon*], *Who Cares How the Stories Live* [*Koga se tiče kako žive priče*], *The Story About a Good Broom* [*Priča o dobroj metli*]. Uncovering the procedures of hiding the theme of the "search for identities" is made difficult by the simple fact that in most stories the author does not choose children as characters, for which a narrative situation could develop on the horizon of expectations. His entities (because often they are not subjects, i.e. characters) witness an identity transformation in order to find their new purpose. The mirror game of the fictional and non-fictional world, and it is indisputably important in these stories because there is no dichotomy between life and fiction in them, is the condition of the transmitted reading of Aleksić's stories as a story about the search for identity. Aleksić's stories stand for a flexible and vitalistically understood identity, one that remains faithful to the essence, but also adapted to the circumstances, without drama, pathos and self-effacement, absolutely optimistic no matter what.

Keywords: short prose for children by Dejan Aleksić, *Malo-malo pa slon*, *Koga se tiče kako žive priče*, identity, poetics of play